

IV. Пролѣтъ.

Намѣрила се баба косматка на свободенъ въздухъ вѣнъ отъ пещерята. Ясното слънце я обляло съ снопъ топли лъчи. Тя разбрала, че наистина на зимата е вече дошелъ краятъ. Дошелъ е, значи, краятъ и на нейния сънъ.

Наоколо било тѣй хубаво, тѣй радостно и топло, щото баба меца немогла да се стѣрпи, а се развеселила, разкачала се и проревала:

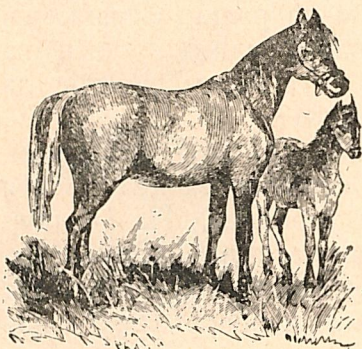
— Ахъ, колко е хубаво! Пролѣтъ и нищо повече! Блаженство и хубостъ!...

Цѣлата околностъ закипѣла отъ новъ, подмладенъ, радостенъ и красивъ пролѣтенъ животъ.

Г. Пѣйчевски.

И де!

Дивна пролѣтъ въ пѣтъ е, иде
Съ златна колесница;
Скжпи дарове тя носи
Въ шедра си дѣсница.

Топло слънце тя ни носи, —
Ручейчета мили,
И цвѣтя, любовъ и пѣсни, —
Птички лекокрили!

Л. Бобевски.